

1999

A

2464

TOEN HET VAKANTIE WAS

Cynthia McLeod

Paramaribo

PPN 182227456

fl. 17,50

BIBLIOTHEEK KITLV

0230 1859

1999 A 2464

199 2745

"Toen het vakantie was" verscheint in het kader van een
Leesbevorderingsproject van de Stichting Projecten Prof. Chr.
Ongeveer Suriname.

TOEN HET VAKANTIE WAS

Veel dank voor de firma leesboek voor jeugdigen druk aan.

I. Fernandes en Son N.V.

HEM Struwws

Mc Donald's Family Restaurant

TELESUR

van 8 - 11 jaar

Cynthia McLeod

Beste Jongens en Meisjes

Veel leesplezier met de

Uit deze uitgave mag niet worden gereproduceerd of anderszins openbaar
verbreiden, microfilm of welke ander medium dan ook, zonder schriftelijke toestemming
van de uitgever.

Uitgever: MONTAGU
I. Fernandes

TOEN HET VAKANTIE WAS

leesboek voor jongeren

van 8 - 11 jaar

Leo Victor

Illustraties: Unriqve Spier
druk: Leo Victor
ISBN nr. 99914-8702-6

Uit deze uitgave mag niets worden gereproduceerd door middel van boekdruk, fotooffset, microfilm, of welk ander medium dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgever: MONAND
Paramaribo

Wat zullen we spelen?

'Toen het vakantie was' verschijnt in het kader van een Leesbevorderingsproject van de Stichting Projecten Prot. Chr. Onderwijs Suriname.

Veel dank voor de financiële steun bij de eerste druk aan:

*I. Fernandes en Son N.V.
HEM Suriname
Mc Donald's Family Restaurant
TELESUR*

Beste Jongens en Meisjes,

Veel leesplezier met de kinderen van Blauwgrond!

Paramaribo, januari 1999

Cynthia McLeod

Toon het vakantiewaarschuwing in het kader van een
Leesvoortzetting van de Stichting Projecten Prof. Chr.
Onderwijs Stuurman

Veel dank voor de financiële steun bij de eerste druk aan:

J. Fernandes en Son N.V.
HEM Stuurman
McDonald's Family Restaurant
TELESUR

Basie Jongens en Meijers

Veel leesplezier met de kinderen van Blauwgrond!

Wij zijn u dankbaar voor
uw bijdrage aan de
uitgeverij van 1992

De eerste druk van dit boek is verschenen in 1992.
De tweede druk is verschenen in 1993.
De derde druk is verschenen in 1994.
De vierde druk is verschenen in 1995.
De vijfde druk is verschenen in 1996.
De zesde druk is verschenen in 1997.
De zevende druk is verschenen in 1998.
De achtste druk is verschenen in 1999.
De negende druk is verschenen in 2000.
De tiende druk is verschenen in 2001.

De uitgeverij van 1992
Onderwijs Stuurman

Wat zullen we spelen?

'Ik wil iets anders doen, man. Iets spannends, iets dat echt voor de vakantie is,' zei Soeresh. Hij zat op een lage tak in de amandelboom en had een houten geweertje met een touwtje over zijn schouder hangen.

'Ik wil ook iets spannends, een avontuur. In boeken beleven kinderen in de vakantie toch spannende avonturen,' zei Brian.

'Zoals wat?,' vroeg Ashok.

'Nou, ze redden bijvoorbeeld een kind van iemand en dan is die iemand een beroemde rijke man, die de kinderen een grote beloning geeft,' wist Brian.

'In boeken, ja in boeken gebeuren zulke dingen, maar in 't echt niet,' zei Ashok.

'Mijn oma heeft verteld, dat vroeger, in de vakantie, de kinderen popki-patu kookten. Iedereen bracht wat mee, dan gingen ze droog hout zoeken en maakten ze een vuurtje op het erf en ze kookten eten dat ze echt konden opeten. Geen prei-prei eten, zoals dit.' Met een zwaai van haar hand schoof Whitney het plankje opzij, dat een bord met eten had moeten voorstellen.

Ze speelden winkel en huisje. Whitney en Gracia waren de vrouwen in huis, Mariska en haar zusje Rachelle waren de kinderen. Brian was politie-agent;

Ashok was de verkoper in de winkel; zijn broer Soeresh wilde soldaat zijn; maar wat doet een soldaat als er geen oorlog is? Soeresh was dus maar in een boom geklommen en deed alsof hij af en toe schoot naar een overvliegend vliegtuig. Winkel en huisje spelen was stom, vond hij; goed voor meisjes en kleine kinderen. Hij deed niet mee; hij wilde iets spannends.

Het was de vierde week van de vakantie. Ze hadden in het begin allerlei spelletjes gedaan; djoel, voetbal, song-festival, politie en dief.

'Wat zullen we spelen?' had Whitney vanmiddag gevraagd en Mariska had geantwoord: 'winkel'. Zo was het begonnen maar eigenlijk had niemand echt zin in winkeltje spelen.

Ze kenden elkaar goed; deze kinderen van Blauwgrond, die niet alleen vlak bij elkaar woonden maar ook op dezelfde school zaten. Meestal speelden ze op het grote erf van Whitney en Brian. Hun vader werkte bij Telesur, de telefoon-maatschappij. Whitney was tien, Brian negen jaar. Ze hadden nog een grote broer van dertien en een zus van vijftien jaar, die al op de Mulo waren. De moeder werkte in de stad op een kantoor en elke morgen kon je haar op de fiets naar haar werk zien gaan. Hun oma woonde in een eigen huisje op het erf; zij kookte en was er altijd wanneer Brian en Whitney uit school thuis kwamen.

Ashok en Soeresh waren broertjes, tien en elf jaar

oud; maar iedereen dacht dat ze een tweeling waren want ze leken sprekend op elkaar. Bovendien zaten ze in dezelfde klas want Soeresh was in de tweede klas blijven zitten. Zij woonden twee erven verder dan Whitney en Brian.

Schuin tegenover het huis van Whitney en Brian woonde Gracia, of liever Altagracia, want zo heette ze. Zij woonde in een klein huisje met haar moeder en een oudere broer van zestien. Gracia was tien, haar moeder was schoonmaakster op de school van Blauwgrond, maar nu het vakantie was, ging ze overdag dikwijls helpen bij haar vriendin, die eten en taarten op bestelling maakte.

'Laten we songfestival spelen,' zei Gracia, na Whitney's opmerking over prei-prei eten.

'No man!,' riep Soeresh vanuit de boom.

'Jij wil altijd songfestival spelen omdat jij mooi kan zingen,' zei Whitney kattig en Mariska vulde aan 'ja, alleen dat zij kan winnen.'

Gracia zweeg; het was waar. Ze kon heel mooi zingen en ze moest wel altijd de eerste prijs winnen want ze kende de woorden van alle populaire liedjes. Dat was iets dat je tenminste ook zonder geld kon doen.

Gracia was arm, heel arm zelfs. Maar gelukkig bestaan in het leven ook dingen, die je toch kan hebben, ook al heb je geen geld. Haar naam bijvoorbeeld; mama zei altijd dat ze wist dat ze arm was en dat ze daarom zo'n mooie naam aan haar doch

ter had gegeven: Altagracia!

En Altagracia had nog iets meegekregen: een mooie stem; dat zei iedereen.

Op school moest ze altijd voorzingen; ze voelde zich zo goed als ze zong want dat was één van de fijne dingen. Er waren genoeg andere dingen, die niet fijn waren; bijvoorbeeld de manier waarop mama zuchtte over geld dat ze niet had. Wanneer Gracia iets nodig had, durfde ze het dikwijls niet vragen omdat ze wist dat mama zou roepen: 'mijn gunst kind, waar moet ik het geld vandaan halen dan?'

'Kunnen wij ook niet een keertje popki-patu doen?' vroeg Whitney.

'Maar dan moet je toch dingen hebben om te koken,' zei Gracia.

'Nou, als iedereen iets brengt, dan kan het toch best,' zei Whitney weer.

'En een pot, heb je een pot om in te koken?', vroeg Gracia.

'En een emmer om water te halen', riep Mariska.

'Laten we mijn oma vragen, misschien kan ze ons een oude pot geven,' zei Whitney terwijl ze opstond. De andere meisjes liepen met haar mee, nagekeken door de jongens.

'Ehè, meisjes hoor,' riep Soeresh nog steeds in de boom.

'Maar als ze echt gaan koken, ga je ook eten,' wist Brian.

De meisjes kwamen huppelend terug.

'Ja, ja, oma gaat ons morgen een pot geven en ze heeft gezegd dat we bita-wiri mogen plukken, dan kunnen we moksi-alesi maken,' riep Whitney. 'Iedereen moet wat brengen.'

'Wij brengen rijst,' riep Ashok. Dat zou niet moeilijk zijn; in hun keuken stond altijd een grote zak rijst en als hij daaruit wat nam, zou niemand dat merken.

'En wij brengen olie en garnalen; ik vraag ma-éh garnalen en uien,' zei Mariska.

Mariska woonde samen met haar zusje Rachelle bij haar grootmoeder, ma-éh. Ze woonden eigenlijk in de andere straat; waar hun grootmoeder een warung had; hun erf grensde van achteren aan het erf naast dat van Whitney en Brian. Daar woonde een tante van Mariska en ze konden zo van het ene erf naar het andere lopen. De moeder van Mariska en Rachelle woonde in Holland en hun vader woonde op Billinton met een andere vrouw. Dikwijls gingen de meisjes voor een paar dagen bij hun vader logeren maar ze waren toch het meest bij hun grootmoeder, die veel van ze hield. Mariska kon gul garnalen en uien beloven want ze wist zeker dat ze alles wat ze wilde van ma-éh zou krijgen.

Iedereen keek nu naar Gracia. Ze werd er verlegen van, ze had niets. 'Ik zal een emmer brengen, voor water,' zei ze snel.

'Ja, maar wat breng jij voor 't eten dan?' vroeg Whitney. 'Zout en.. en.. enne blok,' zei Gracia.

‘Afgesproken, morgen doen we het,’ zei Whitney. ‘Weet je wat? Laten we nu alvast hout gaan zoeken voor het vuur.’

Soeresh sprong van de laagste tak van de boom en kwam vlak voor Brian terecht. ‘Kom Brian, laten we gaan kijken op het voetbalveld.’

Het voetbalveld was niet een echt veld maar een leeg perceel op de hoek waar de jongens van de straat voetbalden en met stokken twee goals hadden gemaakt. De drie jongens renden weg en de meisjes liepen zoekend over het erf. Na een half uurtje kwamen de jongens terug. Alleen Ashok had een paar droge takjes in de hand.

‘Daar is helemaal geen hout,’ zei hij teleurgesteld. ‘Wat hebben jullie?’

‘Dat is toch niet genoeg. Met dit beetje hout, kan je echt niet koken,’ zei Soeresh, toen hij de paar takjes van de meisjes zag.

‘Dat weten we ook wel, maar we vinden niet meer,’ zei Whitney.

‘Ik weet waar we hout kunnen vinden,’ zei Gracia terwijl ze met haar hoofd knikte.

‘Waar dan?’ riepen de anderen.

‘Verderop hier, bij mij aan de overkant, op het erf van baas George,’ zei Gracia.

Iedereen werd stil, want op het erf van baas George.. daar durfden ze niet heen.

Daar kwam al maanden niemand, want daar spookte het....

Baas George was een oude man geweest die alleen in een huis woonde; twee erven verder dan het erf van Whitney en Brian, niet aan de kant van Ashok en Soeresh maar aan de andere kant. Zijn vrouw was al jaren dood. Hij had kinderen in Holland en Amerika. Iedereen in de straat kende baas George en sprak weleens met hem. Toen had de buurt hem een dag niet gezien maar niemand had daar verder iets achter gezocht omdat baas George wel eens naar zijn zuster op Lelydorp ging. Maar het werden twee dagen. Tussen het erf van baas George en dat van Whitney en Brian, woonde een jong stel dat pas twee jaar in de straat woonde. Het echtpaar was overdag aan het werk.

Op de derde dag kwam de jonge vrouw 's morgens Whitney's moeder roepen. Ze zei dat ze baas George al twee dagen niet hadden gezien en dat ze nu bang waren dat er iets met hem gebeurd was. Hij had niet gezegd dat hij voor lang weg ging en hij had niet gevraagd of ze zijn hond eten wilde geven, zoals hij altijd vroeg wanneer hij 's nachts wegbleef. Ze had de hond geroepen en wilde hem eten geven maar de hond deed vreemd; hij kwam niet, maar jankte voortdurend. Whitney's vader was meteen meegegaan; hij had de achterdeur van het huis van baas George opengebroken en was kort daarna naar buiten gekomen. Hij had iets tegen zijn vrouw en de buurvrouw gefluisterd. De kinderen waren er niet bij geweest maar niet lang daarna had een buur-

vrouw Gracia's moeder geroepen en had iets gezegd.

Gracia's moeder had geroepen 'Mi Gado!'

Even later stond bijna de hele buurt op straat voor het huis van baas George en zag men hoe de politie kwam en een lijkenauto. Baas George was al twee dagen dood geweest en was misschien wel door een misdrijf om het leven gekomen want hij lag op de grond voor een kast waarvan de deur open stond en hij had een wond op het achterhoofd. Iedereen vond het erg en dagenlang werd over niets anders gesproken. Twee zonen en een dochter kwamen voor de begrafenis uit het buitenland. Ze logeerden niet in het huis maar kwamen er af en toe.

Toen waren ze weer weg en het huis stond leeg. De politie had de zaak nu al maanden in onderzoek. Niemand wist meer hoe het was begonnen, maar opeens werd verteld dat er soms geluiden uit het huis kwamen, vreemde geluiden alsof er iemand schreeuwde of huilde. Gracia had het een keer duidelijk gehoord; haar moeder had 't ook gehoord en had gezegd dat die man zijn geest niet kon rusten omdat men de moordenaar nog niet had gepakt. Gracia's broer, Dennis, had een avond toen hij laat thuiskwam gezien dat het net was alsof een licht door het huis bewoog.

Het spookte daar; dat was zeker!

Niemand ging ooit meer op dat erf!

En nu zei Gracia dat ze daar hout konden vinden. De kinderen keken elkaar aan. 'Hoe weet je dat daar veel hout is?' vroeg Whitney.

Gracia haalde haar schouders op; 'zoveel bomen en toen het regende vielen takken; niemand harkt of veegt dat erf.'

'Hmm, ik ben niet bang hoor. We gaan toch niet in het huis, we gaan gewoon even op het erf,' zei Soeresh.

'Durf jij dan?' vroeg Brian.

'Ja natuurlijk. Ach jongen, spoken bestaan niet hoor,' zei Soeresh stoer. 'Kom, laten we allemaal gaan.'

'En spoken kunnen overdag ook niets doen,' wist Whitney.

'We gaan niets van het huis aanraken, we gaan alleen even op 't erf, kom, je moet niet bang zijn,' zei Ashok en hij begon alvast naar de straat te lopen. De andere kinderen volgden hem, eerst Soeresh en Whitney, daarachter Brian met Mariska en Rachelle en helemaal achteraan Gracia.

De anderen hadden makkelijk praten; zij hadden niets gezien of gehoord maar Gracia die tegenover het erf van baas George woonde, had geluiden gehoord en Dennis had gezworen dat hij precies om twaalf uur 's nachts een licht had gezien dat zich aldoor verplaatste.

'Hoe kon je dat zien? De gordijnen zijn dicht,' had Gracia gevraagd. Maar Dennis had geantwoord dat je licht heel duidelijk kan zien, ook al zijn de gordij

nen dicht. Gracia geloofde haar broer, mama geloofde hem ook. Was dat licht een spook geweest? Bij het erf van baas George stonden ze stil. Vooraan was een groene haag met hanga-lampu bloemen. Over het kleine slootje waar nu geen water in was, was een houten bruggetje. Soeresh ging als eerste over de brug en stond op het erf; hij liep drie stappen naar voren en keek achterom.

'Kom no,' riep hij ongeduldig en de anderen volgden.

Het huis van baas George stond een beetje naar achteren en was niet helemaal zichtbaar van de straat. Er waren veel bomen en planten op het erf. Soeresh liep niet langs het huis maar een heel eind ervan af. Onder de manjaboom, die nu geen vruchten had, bukte hij zich en raapte een paar takken op. De andere kinderen deden hetzelfde.

'Kijk, appels,' fluisterde Ashok en wees naar de appelboom achter op het erf.

'Laten we plukken no,' riep Brian en rende er heen, gevolgd door Ashok.

'Doe niet hoor,' zei Gracia geschrokken en ook Whitney riep: 'Brian, nee! Als we hout zoeken, doen we niets maar ga geen appels plukken aan een boom die niet van jou is.'

Mariska had heel wat takken op haar arm liggen; ze pakte haar zusjes hand en zei 'ik ga weg, ik heb al veel hout.'

Soeresh en de andere meisjes hadden ook armen

vol en iedereen ging nu van het erf af; Brian en Ashok als laatsten. Op het erf van Whitney en Brian legden ze hun sprokkelhout bij elkaar; het werd een hele hoop.

'Dat is wel genoeg,' zei Ashok; hij haalde een appel uit zijn zak en hapte erin.

'Je hebt toch appels,' zei Gracia verontwaardigd.

'Niet geplukt, maar van de grond opgeraapt,' lachte Brian en haalde wel zes appels uit zijn zakken.

Ashok had alle zakken vol, hij gaf een paar appels aan zijn broer. De meisjes kregen er elk een; Gracia aarzelde even voor ze hem opat. Ach, de geest van baas George zou vast niet boos worden.

Toen riep de grote zus van Soeresh en Ashok.

'We moeten naar huis,' zei Ashok.

'Wij gaan ook weg, tot morgen,' zei Mariska.

'Morgen doen we het, breng alles morgen vroeg, dan koken we een heerlijke popki-patu, doe!' riep Whitney.

'Tot morgen, doe!' riepen Mariska en Rachelle.

Gracia liep naar huis. Voor ze haar erf opging, keek ze naar het erf aan de overkant; ze hoopte vurig dat er niets met hen zou gebeuren omdat ze daar waren geweest.

Mama was al thuis; ze was bezig te koken.

'Ga je handen wassen en snij de kouseband,' zei mama.

'Weet de politie al wat er met baas George gebeurd

is?' vroeg Gracia terwijl ze voorzichtig de kousebanden in stukjes sneed.

'Ik heb niets gehoord,' zei mama. 'Ik denk niet dat de politie nog echt zoekt; baas George was een arme man, daarom horen we niets meer. De familie wil dat erf verkopen, hmm.. wie gaat een huis kopen waar misschien een moord is gebeurd.'

Gracia antwoordde niet; mama zou vast boos worden als ze hoorde, dat haar dochter was geweest op een erf waar het spookte. Het eten rook heerlijk.

'Wat ruikt zo lekker, ma?' vroeg Gracia.

'Kip,' zei mama 'Tante Friede moest kippenbouten klaarmaken; ik kreeg back en neck en vleugels, ik maak alles klaar, we kunnen dat vandaag en morgen eten.'

'Heeft mama blok?' vroeg Gracia nu.

'Blok? Nee, blok heb ik niet nu, maar kip heeft van zichzelf al geur en smaak; je hebt geen bouillonblok nodig,' zei mama. 'Ga baden voor het donker wordt, dan kan je meteen eten.'

Toen Gracia in de badkamer was, hoorde ze haar broer Dennis thuishkomen en ze hoorde hem met mama praten. Dennis was zestien; hij was over naar de derde klas van de Technische school en in de vakantie mocht hij helpen in een auto-garage op Ma Retraite. Hij verdiende geld; dat spaarde hij in een blikken doosje onder zijn matras want met dat geld wilde hij na de vakantie dure sportschoenen kopen en spullen voor school. Maar hij kocht vaak

ook iets lekkers en als hij op zaterdag geld had ontvangen, gaf hij altijd wat aan mama en ook aan zijn zusje.

Even later zat Gracia, gebaad en in haar slaapjurk achter een bord met rijst en kouseband en drie stukken vlees. Terwijl ze at, dacht ze aan morgen; ze zou geen blok kunnen brengen maar ze zou kippenvlees brengen. Ze zou nu niet alles opeten, twee stukken bewaarde ze voor morgen, dan bracht ze die voor de popki-patu. Dan had ze iets goeds; iets wat vast geen van de anderen zou brengen. Het zou zijn alsof ze niet arm was.

Na het eten hielp Gracia mama met opruimen; Dennis kleedde zich aan en ging uit.

Gracia vond het jammer dat hun televisie-toestel al zo lang kapot was en ze al maanden geen TV had kunnen kijken. Maar gelukkig hadden ze nog een kleine radio in huis; ze zette die aan en luisterde naar de muziek. Bijna alle liedjes kon ze hardop meezingen en dat deed ze het liefst.

Popki-patu

Toen Whitney de volgende ochtend opstond, ging ze direkt naar oma's huisje. Ze moesten heel stil doen in huis want papa had nachtdienst gehad en sliep nu. Mama was al weg, Whitney's zus Larissa, bezemde het huis en de jongens speelden buiten met een bal. Marcel gooide vanaf een afstand de bal door een ijzeren ring aan een paal en Brian moest de bal vangen en weer naar Marcel gooien. Marcel was altijd met een bal bezig; hij was de beste voetballer van de buurt. Alle jongens wisten dat en zelfs heel grote jongens kwamen vaak Marcel roepen als ze naar het voetbalveld gingen. Brian bewonderde zijn broer; hij zou graag net zo goed als zijn broer willen voetballen maar dat zou wel nooit gebeuren, want Brian droeg een bril en hij mocht van zijn ouders niet eens voetballen. Tweemaal was zijn bril al door een bal stuk geslagen en brillen waren duur. Zonder bril spelen, dat ging niet want dan kon hij bijna niets zien. Eigenlijk mocht hij ook niet onder de ring de bal vangen, maar Marcel had het gevraagd omdat de bal niet op de grond mocht vallen. Pa zou wakker worden van het gebons.

'Oma is toch niet vergeten van die pot?' vroeg Whitney aan haar grootmoeder, die het erf harkte. 'Nee hoor, die krijg je maar jullie moeten voorzichtig zijn met vuur hoor,' zei oma. 'Straks zal ik je laten zien hoe je bita-wiri moet plukken.'

Twee huizen verder wachtte Ashok tot er niemand in de keuken was. 'Ga jij rijst nemen?' had hij aan Soeresh gevraagd.

'Nee, doe jij het.' had die geantwoord. 'Maar hoeveel dan?' had Ashok gevraagd.

'Hmm, twee glazen, ja doe twee glazen rijst in een plastic zak,' was het antwoord en nu wachtte Ashok op een moment om dat te doen, want natuurlijk kon dat alleen, wanneer niemand in de keuken was om hem te zien. Ashok en Soeresh waren de jongsten van een grote familie met een vader, een moeder, drie grote broers en drie zussen. In het huis woonde ook een oom en tante met een baby en een heel oude nanni.

Ashok wilde niet dat iemand zou vragen wat hij met die rijst ging doen, want dan zou hij moeten vertellen dat ze gingen koken bij Brian op het erf en de kans was groot, dat het dan niet mocht. Maar hij had pech: er was altijd iemand in de keuken; ma of één van de zussen, nanni, tante Asha. Het werd laat, de anderen waren vast allemaal al naast op het erf.

Toen was even alleen Rani in de keuken. Rani was zijn grote zus die aan de universiteit studeerde; ze was altijd lief, schreeuwde niet tegen hem zoals die andere zussen vaak deden. 'Rani, we gaan koken, popki-patu, naast bij Brian en Whitney, mag ik een beetje rijst?' vroeg Ashok snel.

'Popki-patu? Wat is dat? Moet je daarvoor echte

rijst hebben?' vroeg Rani lachend.

'Ja, iedereen brengt wat; het wordt echt eten, zegt Whitney; zij brengen bita-wiri en een pot en Soeresh en ik zouden rijst brengen; zie je no?' zei Ashok heel lief want hij wist wel dat Rani veel van hem hield. 'Okay, zoek iets om die rijst in te doen,' zei Rani, 'maar voorzichtig met vuur en hete dingen hoor.' Ze vulde een glas met rijst en schonk dat in de zak die Ashok klaar hield. 'Nog een beetje, nog een klein beetje alsjeblijft,' bedelde Ashok toen Rani het glas in de zak had teruggelegd.

'Nog een half glas, genoeg hoor,' zei Rani en bond de zak dicht nadat ze nog een half glas rijst in de plastic zak had gedaan.

'Tjee, a best boi, dank je zus,' riep Ashok en holde met zijn zak naar het buurerf.

Mariska en Rachelle waren er al; Mariska had een plastic cup, die voor de helft met olie gevuld was in de ene hand en een plastic zakje garnalen in de andere hand en Rachelle had een grote ui. Het had hun geen moeite gekost om dat te krijgen. Toen Mariska aan ma-éh olie had gevraagd, had ze dat meteen gekregen net als de garnalen en een ui. 'Voorzichtig hoor,' zei ma-éh toen ze weggingen en Mariska, let goed op je zusje, laat haar niet bij het vuur komen. Rachelle, oppassen he.'

Naast op het erf, onder de grote amandelboom waar ze altijd met elkaar speelden, lieten de kinderen aan elkaar zien wat ze hadden meegenomen. Iedereen

was er al, behalve Gracia.

Misschien heeft ze geen blok, zoals ze had beloofd, dacht Whitney en ze had er spijt van dat ze zo nadrukkelijk had gevraagd wat Gracia zou brengen voor 't eten. Je kon best eten koken zonder een bouillon-blokje; dat zei mama altijd als oma mopperde omdat er geen blokjes waren.

'Ik ga even Gracia roepen,' zei Whitney en ze holde naar de overkant.

'Gracia kom je?' riep ze even later bij de achterdeur van het huisje. 'Joehoe, ik kom,' was het antwoord en Gracia kwam naar buiten met in de ene hand een emmer en in de andere hand een afgedekt schaalpje.

'Wat is dat?' vroeg Whitney nieuwsgierig.

'Ik zal je straks laten zien,' zei Gracia. 'Kijk hier heb ik zout en lucifers' en ze wees op de zak in haar short.

De andere kinderen zaten op het bankje rond de stam van de amandelboom; Gracia zette voorzichtig het schaalpje op de bank en lichtte het deksel op. 'Kip!' riep Brian; 'hmm kip' zei Ashok en Whitney vroeg verbaasd 'kip?' 'Wel, we gaan lekker eten hmm!' riep Ashok.

'Eerst het vuur,' zei Soeresh; 'kom, laat mij dat doen, waar maken we vuur?'

'Niet zo dicht bij de boom, dat is gevaarlijk,' riep Gracia.

'Ja en hoe doen we het verder dan?' vroeg Whitney

aarzelend, want nu het allemaal echt ging worden, begreep ze dat ze toch niet precies wisten hoe ze dat moesten doen.

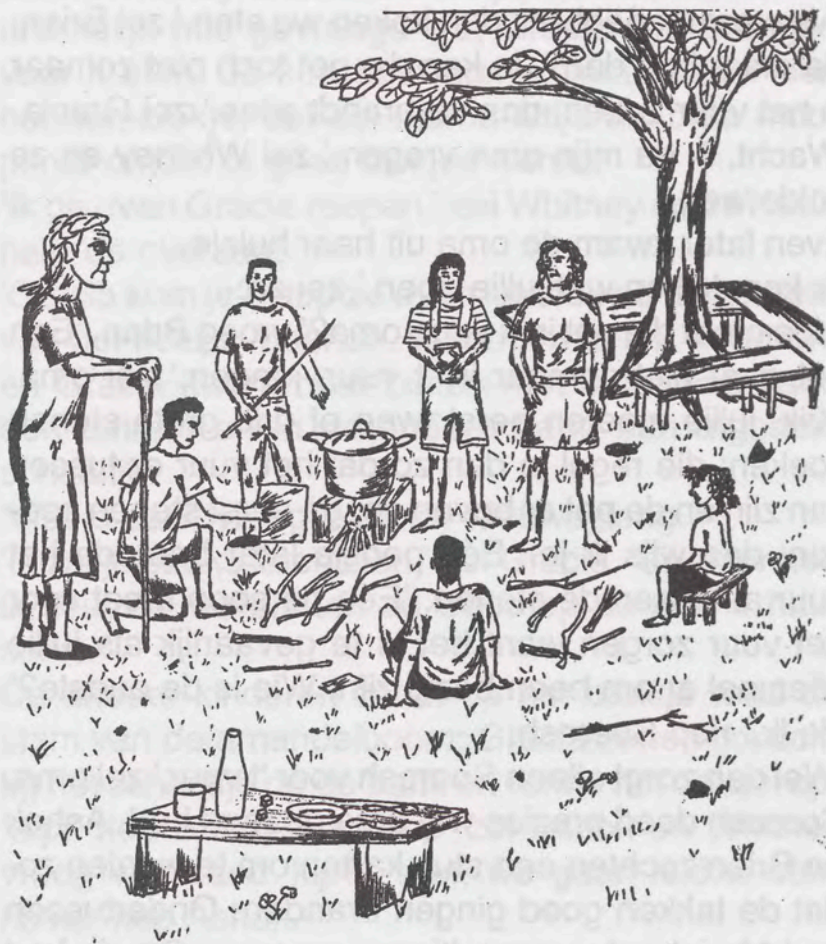
'Als we vuur hebben, dan koken we eten,' zei Brian. 'Ja maar hoe dan? Je kan die pot toch niet zomaar in het vuur zetten, dan verbrandt alles,' zei Gracia. 'Wacht, ik ga mijn oma vragen,' zei Whitney en ze holde weg.

Even later kwam de oma uit haar huisje.

'Ik kom kijken wat jullie doen,' zei ze.

'Hoe moet die pot in 't vuur, oma?' vroeg Brian. 'Een pot gaat niet zomaar in 't vuur, jongen,' zei oma. 'Kijk, jullie moeten eerst twee of drie grote stenen zoeken; die regel je dan zo dat het vuur er tussen kan zijn en de pot er boven op; ga eerst stenen zoeken, dan wijs ik je.' Eén poosje later brandde het vuur al tussen de stenen. 'Eén persoon moet voor het vuur zorgen want het is te gevaarlijk als jullie allemaal er om heen bezig zijn. Wie is de oudste?' 'Ik, ik,' riep Soeresh.

'Wel dan zorgt alleen Soeresh voor 't vuur,' zei oma. Soeresh deed precies wat oma gezegd had. Ashok en Brian zochten een stuk karton om te waaien zodat de takken goed gingen branden. Ondertussen had Mariska de garnaaltjes gewassen, Gracia had de ui gesneden en samen hadden ze de bita-wiri blaadjes van de stengels gehaald. Toen de pot op de stenen boven het vuur was, deed Gracia de olie erin en na een poosje de garnalen en de uien.

Ondertussen waste Whitney de rijst, die na de bitawiri ook in de pot ging.

'Nu moet het vuur zachter', zei Gracia na een poosje, 'kijk er is geen water meer, nu moet er minder vuur zijn, anders brandt alles aan.'

Soeresh schoof met een lange tak de gloeiende kolen wat aan een kant, Whitney deed het deksel van de pot en Gracia legde de stukken kip boven op de rijst.

'Het ruikt al goed he?' zei Whitney en de anderen snoven allemaal 'ja, het ruikt heerlijk.'

Na een poosje kwam oma weer even kijken. 't Is bijna klaar oma, kijk maar,' zei Whitney.

'Ja hoor, jullie hebben het goed gedaan,' zei oma. 'Wanneer je klaar bent, moet je heel voorzichtig zijn met het vuur. Alles uitmaken; eerst een beetje water erop gooien en dan zand erover heen doen, Soeresh zal je ervoor zorgen?'

Toen was het klaar en konden ze gaan eten.

'Maar we hebben geen borden,' riep Gracia.

'Kunnen we niet van een blad eten?', vroeg Mariska.

'Ben je mal? Dan valt alles; dat is zonde,' riep Gracia.

'Laten we allemaal een bord en een lepel thuis halen, want dit is echt eten, geen prei-prei,' zei Whitney.

Dat deden ze en nadat Gracia voor iedereen een bord vol had opgeschept en de stukken kip eerlijk in zeven stukken waren verdeeld, zaten ze smakelijk onder de boom te eten. Het was een beetje zout

en er was wel wat van de rijst aangebrand maar dat gaf niet; hun eigen eten was heerlijk!

Een uur later was alles opgeruimd en kon je bijna niet meer zien waar het vuur gemaakt was. 'Nu hebben we popki-patu gehad en wat gaan we nu spelen?' vroeg Ashok.

'Schuiltje,' zei Mariska. Ze was alleen want Rachelle was naar huis gegaan en hielp Ma-éh achter in het huisje met chips in zakjes doen.

'Ik heb geen zin in schuiltje spelen,' zei Gracia.

'Ik ook niet,' zei Whitney. De drie jongens waren in de amandelboom geklommen. Soeresh zat al op zijn geliefde plekje op een van de hoogste takken.

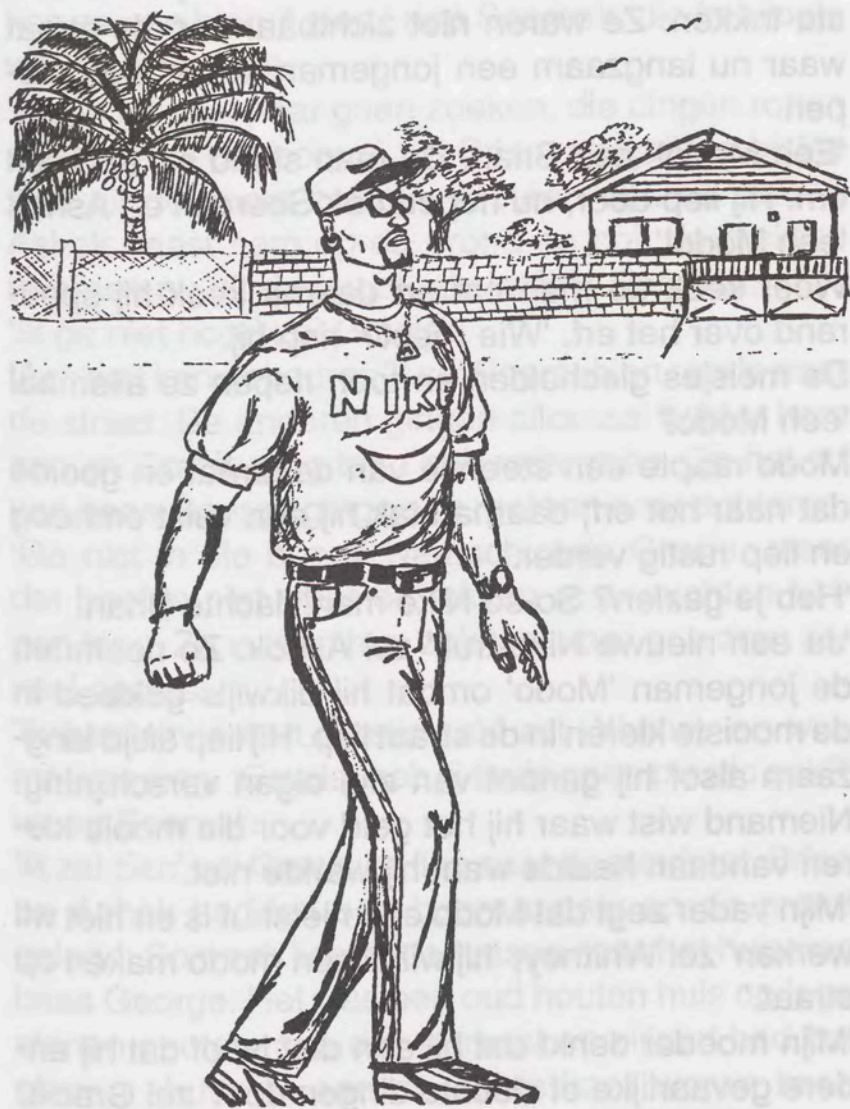
'Eeh mijn vader komt; ik kan de HEM-wagen al zien,' riep hij. De vader van Ashok en Soeresh was chauffeur bij de Nederlandsche Export Maatschappij; meestal kwam hij omstreeks twaalf uur naar huis om te eten.

Even later reed de witte bestelwagen waar producten kleurig op getekend waren, voorbij. 'Dag Pa' riepen Soeresh en Ashok.

'Dag buurman' riepen de anderen en zwaaiden. De vader drukte even op de claxon, toet, toet, en stak daarna zijn hand op.

'Wat spelen we dan?,' vroeg Gracia weer.

'Modo komt!' riep Brian. 'Eeh meisjes, klim ook in de boom, dan roepen we hem en hij kan ons niet zien.'

Snel klommen de meisjes in de boom; Gracia ging 't hoogst; Whitney en Mariska bleven bij de onderste takken. Ze waren niet zichtbaar van de straat waar nu langzaam een jongeman kwam aangelopen.

'Eeh Modo!' riep Brian. De man stond stil en keek om. Hij liep door; nu riepen ook Soeresh en Ashok 'eeh Modo!'

Weer keek de man om en daarna keek hij speurend over het erf. 'Wie roept?' riep hij.

De meisjes giechelden en toen riepen ze allemaal 'eeh Modo!'

Modo raapte een steentje van de straat en gooide dat naar het erf; daarna stak hij een vuist omhoog en liep rustig verder.

'Heb je gezien? So-so Nike man!' lachte Brian.

'Ja een nieuwe Nike-trui,' zei Ashok. Ze noemden de jongeman 'Modo' omdat hij dikwijls gekleed in de mooiste kleren in de straat liep. Hij liep altijd langzaam alsof hij genoot van zijn eigen verschijning. Niemand wist waar hij het geld voor die mooie kleren vandaan haalde want hij werkte niet.

'Mijn vader zegt dat Modo een nietsnut is en niet wil werken' zei Whitney; 'hij wil alleen modo maken op straat.'

'Mijn moeder denkt dat hij een dief is, of dat hij andere gevaarlijke of slechte dingen doet' zei Gracia; 'hoe kan je zoveel mooie kleren hebben als je nooit werkt? Daarom wil mijn moeder ook niet hebben

dat Dennis met hem praat.'

'Die appelboom van baas George is vol appels; ik kan ze van hieruit zien,' riep Soeresh, die in 't topje van de boom zat.

'Laten we een paar gaan zoeken, die dingen rotten anders aan die boom,' zei Brian. 'Ik ga!' en hij liet zich uit de boom zakken. Meteen daarna sprong Ashok naast hem op de grond en ook de meisjes kwamen nu uit de boom, als laatste Soeresh.

'Ik ga niet hoor' zei Gracia.

'Ach wat kan gebeuren?' zei Soeresh en rende naar de straat. De anderen gingen allemaal achter hem aan en Gracia ging toen ook maar mee. Op het erf van baas George gingen ze meteen naar achteren. 'Ga niet in die boom' waarschuwde Gracia, maar dat hoefde niet want de takken met vruchten hingen laag. Ze vulden hun zakken maar er waren zoveel appels.

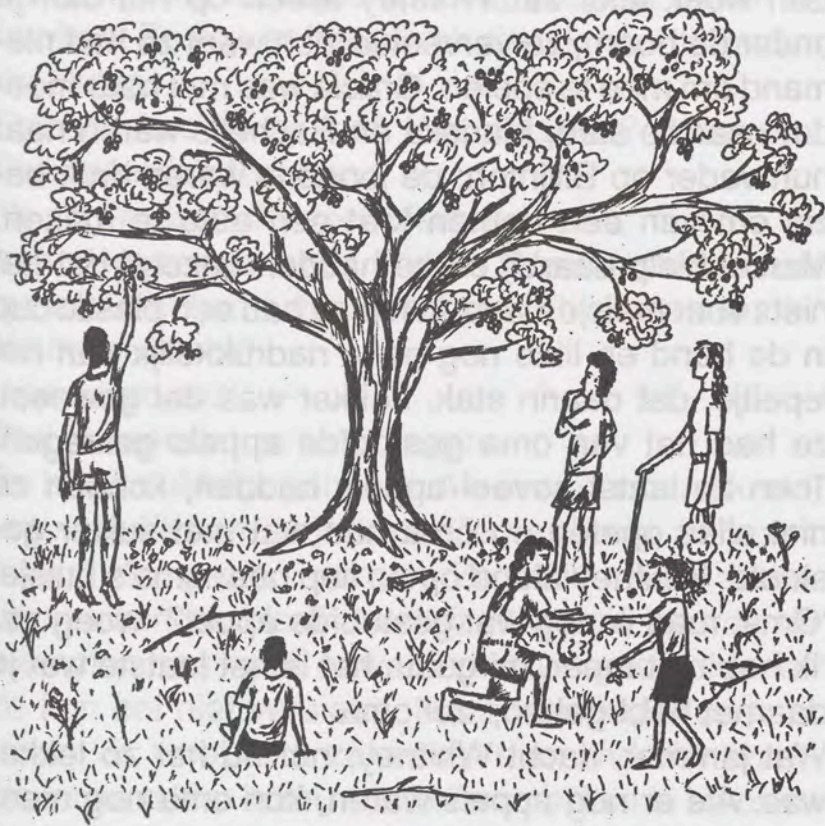
'Ik haal thuis een plastic zak' zei Whitney en was meteen weg. 'Gracia, heb jij thuis geen plastic zak?' vroeg Soeresh.

'Ik zal zien' zei Gracia en liep naar de overkant. Brian en Ashok hadden een hoop appels op de grond gelegd; Soeresh liep ondertussen naar het huis van baas George. Het was een oud houten huis op lage stenen neuten; aan de voorkant en zijkant had het glazen shutters, aan de achterkant waren twee ouderwetse houten ramen.

Hier was misschien een moord gebeurd, dacht

Soeresh en hij legde voorzichtig een hand op de muur van het huis. Griezellig hoor, een moord en nu spookte het. Zou het echt spoken? Als er geen gordijnen voor die shutters hingen, zou hij naar binnen kunnen kijken, want zijn ogen kwamen net bij de onderkant van het raam. Op het eind was het gordijn een beetje verschoven en was er een kiertje; ja hij kon erdoor zien. Voorzichtig keek hij naar binnen; eerst zag hij niets omdat het nogal donker was daarbinnen maar na een poosje kon hij een bed onderscheiden, tegen de andere muur een kast en een stoel. Dit was de slaapkamer; hier had baas George dood op de vloer gelegen tussen het bed en de kast, misschien was zelfs nog de bloedplek te zien. Geschrokken van zijn eigen gedachte, ging Soeresh van het raam weg.

Whitney was al terug met een zak en Gracia had dezelfde emmer van die ochtend gebracht; de kinderen deden de appels daarin en haastten zich naar het plekje onder de amandelboom op het erf van Brian en Whitney. Ze aten appels tot ze niet meer konden en niemand dacht meer aan baas George of aan spoken.

Een ontdekking

Een week later zat Whitney alleen op het bankje onder de boom; ze verveelde zich want ze had niemand om mee te spelen. Gracia was met haar moeder naar de stad; Mariska en Rachelle waren naar hun vader op Billinton; de jongens waren druk bezig om van een houten krat een auto te maken. Marcel hielp daarbij en ze hadden gezegd dat het niets voor meisjes was. Whitney had een plastic cup in de hand en likte nog eens nadrukkelijk aan het lepeltje, dat daarin stak. Lekker was dat geweest; ze had net van oma gestoofde appels gekregen. Toen ze laatst zoveel appels hadden, konden ze niet alles opeten en oma had wat met suiker gestoofd. Whitney stond op en liep naar oma's huisje. 'Oma, mag ik nog wat gestoofde appel?' vroeg ze. 'Ik heb niet meer, mi gudu, het is het laatste wat je daarnet hebt gehad,' zei oma.

Wat jammer, dacht Whitney; net nu het zo lekker was. Als er nog appels waren, kon oma nog meer stoven. Weet je wat? Ze zou naar het erf van baas George gaan en nog wat appels plukken. Durfde ze eigenlijk wel? Ach, natuurlijk durfde ze; er was eerst toch ook niets gebeurd. Er waren vast geen spoken.

Even later was ze op het buurerf en liep onder de appelboom. Ze raapte wat op van de grond maar

die zagen er van binnen allemaal bruin uit; vast bedorven. Ze moest goede appels hebben, dus plukken van de boom. Iets verder, achter een paar struiken hing een tak bijna op de grond; die moest ze hebben. Ze liep er heen, trok de tak naar beneden en plukte.

Opeens hoorde ze wat. Wat was dat? Stemmen! Fluisterende stemmen.

'Ik zeg je toch dat hier niemand komt,' hoorde ze een stem zeggen; een andere stem zei; 'als er wel iemand hier komt, dan vermoord ik hem en jou ook.'

Whitney schrok!

Wie waren dat?

Stel je voor dat ze haar zagen.

Ze had 't duidelijk gehoord: Als er wel iemand komt, vermoord ik hem en jou ook. Ze was bang, ze mocht beslist niet gezien worden. Ze hurkte neer achter de struiken en bleef doodstil zitten; ze hoorde de stemmen nog maar er werd zachtjes gesproken en ze kon het niet verstaan. Maar toen klonk opeens weer; 'Je weet toch zeker dat niemand hier komt, als iemand hier komt, m'o kiri'en; net leki fa na owru kel kiri.' (Vertaling: *Vermoord ik hem, net zoals de oude man vermoord is.*)

Het hart klopte Whitney in de keel, haar tanden klapperden; ze was doodsbang en bad vurig dat die mannen alsjeblieft niet zouden merken, dat zij daar zat.

Na een poosje hoorde ze hoe de mensen weggin-

gen en over het bruggetje liepen; ze keek voorzichtig vanaf haar schuilplaats en zag niemand.

Ze dacht helemaal niet meer aan appels en ging snel van het erf weg. Ze durfde niets aan oma of haar ouders te vertellen maar nam zich voor om zeker niet meer naar dat erf te gaan.

De volgende dag was Gracia er weer. De auto van de jongens was nog niet af; Soeresh en Ashok zouden nog een paar lege blikken zoeken maar hadden die nog niet. 'Ik heb iets ergs gehoord, iets vreselijks,' zei Whitney, toen ze weer met zijn allen op het bankje onder de amandelboom zaten en ze vertelde wat ze de vorige dag op 't erf van baas George gehoord had.

'Heb je niet gezien wie dat waren?' vroeg Soeresh? 'Nee, ik durfde niet te kijken,' zei Whitney.

'Waren het twee of drie stemmen?' vroeg Ashok maar ook dat wist Whitney niet. 'Ik heb niets te maken, ik ga gewoon,' zei Soeresh.

'Ik ook; ik ben niet bang', riep Ashok.

'Ik durf niet,' zei Whitney angstig.

'Ach, je zegt zelf dat ze je niet gezien hebben. Denk je dat iemand zomaar vijf kinderen iets zou kunnen doen? Hij zou niet durven, kom!' zei Soeresh. Met zijn allen gingen ze weer naar het erf van baas George; Whitney en Gracia helemaal achteraan.

'Kijk daar is mijn plastic zak nog' zei Whitney en raapte de zak vol appels op. Ze plukten nog meer

en zouden net weggaan, toen Soeresh riep: 'kijk, hier kan je naar binnen kijken.'

Om de beurt gingen ze bij het raam staan waar je net door een kiertje van het gordijn naar binnen kon kijken.

'Griezelig he?' zei Gracia, maar de jongens vonden er niets griezeligs aan.

Ze aten van de appels en Whitney bracht een aantal naar oma. 'Ik zal zien of ik suiker heb om nog wat te stoven,' zei ze.

'Whitney en Brian binnenkomen, jullie moeten in het bad; het is al zes uur,' riep hun moeder na een poosje.

'Ik ga ook naar huis,' zei Gracia. Ze liep naar huis en zag haar broer Dennis op straat met iemand praten; dat was Modo.

'Mi no sabi,' (Vertaling: *ik weet 't niet*) hoorde ze haar broer zeggen terwijl ze langs hen liep. Even later kwam Dennis achter haar aan.

'Ik zeg aan ma, dat je toch met Modo praat,' zei Whitney.

'Ik praat niet met hem, hij vroeg me iets maar ik weet 't toch niet,' zei Dennis en trok zijn schouders op. 'Ach die vent dyaft met al zijn modokleren; je moest zien hoe hij iedere keer zijn voet vooruitstak, alleen dat ik zijn nieuwe Nikes kon zien.'

Mama had al gekookt; Gracia ging eerst in het bad en at daarna smakelijk van de rijst met boullanger,

die mama voor haar had klaargezet. In bed luisterde ze naar de radio; zachtjes zong ze alle liedjes mee en zo sliep ze in.

Opeens werd ze wakker; ze hoorde mama iets zeggen. Gracia keek op; mama lag niet op haar bed maar stond bij het raam en keek naar buiten.

'Wat is er ma? wat zeg je? Wat is daar?' vroeg Gracia slaperig.

'Je broer had gelijk, kijk het is net of er een licht in dat huis van baas George beweegt.'

'Een geest ma, is het een geest?' vroeg Gracia. Ze stond op en ging naast haar moeder bij het raam staan.

'Kijk daar' zei mama.

Ja, Gracia zag het ook; heel flauw was het alsof er een lichtje achter de gordijnen bewoog. 'Misschien zoekt iemand iets daar', zei Gracia. 'Wie dan, zo laat 's avonds en alles is dicht', zei mama. 'Ik bemoei niet hoor, zorg jij maar dat je daar niet gaat!' Gracia zei niets; ze dacht aan de stemmen die Whitney gehoord had, maar ze durfde dat niet aan mama te vertellen. Ze ging weer liggen en sliep vlug in.

Twee dagen later waren ook Mariska en Rachelle terug.

'Nog vier dagen, dan is de vakantie voorbij,' zei Gracia.

'Wij hebben nieuwe schoenen' zei Mariska; 'en een

nieuwe tas en etui en stiften en ook kleurpotloden' zei Rachelle, 'heeft mijn moeder uit Holland voor ons gestuurd.'

'Ik krijg ook nieuwe schoenen,' zei Whitney.

'We hebben veel appels geplukt en gisteren hebben we gestoofde appels van Whitney's oma gekregen,' zei Gracia.

'Zijn er nog appels?' vroeg Mariska.

'Een paar,' zei Ashok; 'zullen we gaan plukken?'

'Ik heb dat licht zien bewegen verleden avond,' zei Gracia, 'mijn moeder heeft het ook gezien. Griezelig hoor!'

'Was het een spook of een geest?' vroeg Mariska.

'Ik weet het niet, maar mijn moeder heeft gezegd dat we niet daar moeten gaan,' zei Gracia.

'Spoken en geesten bestaan niet,' zei Soeresh, 'als er licht in dat huis beweegt, dan is iemand daar binnen. Misschien zijn het die mensen, die Whitney had gehoord.'

'Ja, maar hij zei dat niemand daar mocht komen,' zei Whitney.

'Wat! we gaan gewoon en als iemand ons vraagt wat we daar doen, dan zeggen we dat baas George zijn zoon heeft gevraagd dat we op dat erf letten,' zei Soeresh.

'Ja, we letten op het erf,' riep Ashok.

'En we houden het schoon' riep Brian; 'laten we een hark meenemen, om onder de boom te harken.' Hij haalde uit hun schuurtje een bladerhark en met zijn

allen gingen ze naar 't erf van baas George.

Er waren niet veel appels meer; de grond lag bezaaid met rotte en half vergane vruchten en aan de hoogste takken waren er nog een paar.

'Ik ga in de boom,' zei Ashok;

'ik ook' riep Brian.

'Nee man, doe niet,' zei Gracia maar de jongens waren al in de boom en even later gooiden ze vruchten naar beneden. Whitney had de hark gepakt en begon te harken.

Ondertussen was Soeresh naar het huis gelopen; hij ging weer even naar binnen kijken. Hij keek haalde zijn gezicht van de muur af, knipperde even met zijn ogen en keek weer.

Toen riep hij zachtjes 'psssst, kom kijken.'

Gracia was er het eerst.

'Kijk binnen' zei Soeresh en ging een stap opzij zodat Gracia kon zien. Gracia keek en riep geschrokken: 'mijn gunst!'

'Wat zie je?' vroeg Soeresh.

'Radio-cassettes, video's, televisie's' fluisterde Gracia, 'een heleboel, van wie zijn die dingen?'

'Laat mij ook zien!', riep Whitney en Mariska wilde ook zien.

'Oooh!' riep Whitney.

'Die dingen waren toch niet van baas George?' vroeg Mariska.

Soeresh schudde het hoofd; 'laatst hebben we ook gekeken, had je toen deze dingen gezien? Ik denk

dat dieven ze hier zijn komen bewaren; psst Ashok, Brian, kom!

De twee jongens waren al uit de boom en kwamen aangehold. Ook zij keken door het spleetje.

'Mi jee!' riep Brian, 'zoveel!'

'Gestolen spullen van dieven,' riep Ashok.

'Ssst' zei Soeresh en deed zijn vinger op de mond.

'Laten we weg gaan van hier,' fluisterde Gracia.

'Ja, kom weg' fluisterde Whitney, 'stel je voor dat die dieven nu ergens schuilen en ons zien. Kom weg!' en ze liep resoluut van het erf af; de anderen achter haar aan.

'We moeten naar de politie gaan' zei Whitney, toen ze een poosje later onder de amandelboom op het bankje zaten.

'Ja' zei Soeresh, 'we moeten naar de politie gaan.'

'Misschien kunnen we er achter komen wie die dieven zijn, dan kunnen we dat aan de politie vertellen,' zei Brian.

'Maar hoe ga je weten wie de dieven zijn?' vroeg Gracia.

'Ik weet 't al, het zijn vast die mannen, die ik heb horen praten,' zei Whitney.

'O ja, vast wel, maar je hebt niet gekeken want je was bang en nu weten we niet wie dat zijn,' zei Brian.

'We gaan goed opletten en aldoor kijken wie daar gaat', stelde Ashok voor 'Gracia ziet het 't best; zij kan vanuit haar huis aldoor dat erf zien en zij kan kijken wie het is.'

'Laten we dan bij Gracia gaan en daar spelen,' zei Whitney en dat deden ze.

De hele middag speelden ze djoel, elle en schuiltje en aldoor keken ze naar het erf van baas George maar ze zagen niemand het erf opgaan.

Die avond stond Gracia vele malen van haar bed op en ging bij het raam kijken of ze iemand op het erf zag gaan of een lichtje zag bewegen maar ze zag helemaal niets.

Toen Gracia de volgende ochtend wakker werd, was mama al op. Zoals altijd, luisterde ze naar het nieuws op de radio.

'Grote partij radio's cassette-recorders en video's ontvreemd' hoorde Gracia opeens.

Ze sprong van haar bed; 'wat zei de radio, mama wat zeiden ze?'

'Rustig meisje, wat is dat dan?' vroeg mama verbaasd, 'je doet alsof het jouw dingen zijn. Ze hebben gestolen, een inbraak bij Fernandes in de Klipstenenstraat, radio's en zo.'

'Wie hebben gestolen?' vroeg Gracia.

'Dieven natuurlijk, overal wordt gestolen. Twee weken geleden hebben ze ingebroken bij de burens van tante Friedes zuster op Uitvlugt. Ze hebben daar een video camera en geld van een vakantieganger gestolen. Erg hoor,' zei mama en toen 'Ik ga straks weg, zorg dat je overal netjes bezemt en de vaat doet.'

'Hebben jullie het gehoord?' vroeg Gracia een paar uur later aan Brian en Whitney, maar die hadden geen nieuws op de radio gehoord.

Soeresh en Ashok kwamen van het buurerf.

Soeresh deed heel geheimzinnig. 'Gestolen bij Fernandes in de Klipstenenstraat. De radio heeft het gezegd' fluisterde hij.

'Ja, in het nieuws,' zei Gracia; 'ik heb het ook gehoord.'

'Jongen, meer dan tien miljoen schade,' zei Ashok.

'We moeten naar de politie gaan,' zei Brian; 'we moeten gaan vertellen dat ze alles bewaren in het huis van baas George, dan zal de politie die dieven wel vinden.'

'Gaat de politie ons geloven dan?' vroeg Gracia.

'Als ze niet geloven, kan een agent meekomen, dan kan hij het zelf zien,' zei Soeresh;

'Zullen we nu gaan? Wie gaat 't vertellen?' vroeg Whitney terwijl ze van het erf afliepen.

'Laten we toch even kijken of alles er nog is' stelde Soeresh voor 'misschien hebben die dieven ondertussen de spullen al weggehaald.'

'Maar we moeten niet allemaal op dat erf gaan, je kan nooit weten of die dieven misschien nu net komen' zei Ashok. 'Iemand moet hier de wacht houden en uitkijken.'

'Rachelle en ik houden de wacht hier', zei Mariska, want ze vond het toch wel eng om nu weer op het erf te gaan.

'Ik blijf ook' zei Gracia; 'we gaan bij mij op het erf en doen alsof we spelen. Als er iemand komt en op het erf gaat, dan roepen we.'

'Nee, je moet niet roepen, dan horen we 't misschien niet. Mariska moet op haar vingers fluiten; dat kan je toch?'

Mariska knikte; ze was er altijd heel trots op, dat ze zo schel op haar twee vingers kon fluiten.

Soeresh, Ashok, Whitney en Brian gingen het erf op; om beurten keken ze door het spleetje en zagen de video's, radio's en cassette recorders.

'Misschien zijn er achter het bed nog meer' zei Ashok. 'We zouden moeten weten hoeveel dingen er zijn, dan kunnen we dat aan de politie vertellen. Konden we maar naar binnen gaan.'

Whitney was naar de achterkant van het huis gelopen.

'Kom kijken', fluisterde ze opeens, 'Kijk, ik geloof dat dat raam niet dicht is,' en ze wees op één van de houten ramen.

Soeresh trok eraan, het raam bewoog; hij trok nog eens heel hard en het raam ging open. Aan de onderkant was een houten schot maar aan de bovenkant was een opening.

'Het is veel te hoog' zuchtte Soeresh.

'We kunnen klimmen' zei Ashok.

'Hoe dan?' vroeg Soeresh

'Als je staat, kan ik op je schouder klimmen' zei Brian.

'Durf je wel?' vroeg Soeresh.

'Man, ik durf alles' zei Brian.

Soeresh vouwde zijn handen ineen voor zijn buik. Brian deed zijn voet erin en was meteen daarna op Soeresh's schouder. Hij ging door de opening aan de bovenkant van het venster. 'Er staat een tafel hier; ik kan op de tafel springen en zo op de grond,' riep hij. 'Nu ga ik naar die slaapkamer.'

De andere kinderen gingen weer aan de zijkant bij de shutters staan. Soeresh zag Brian in de kamer lopen.

'Jongu, hier zijn er nog meer,' riep Brian; hij bukte zich en riep 'en onder het bed nog meer.'

'Wacht, ik kom ook,' zei Soeresh; 'Ashok, ga staan dat ik op je schouder klim.' ze gingen aan de achterkant en Ashok vouwde zijn handen ineen voor zijn buik. Het was moeilijker voor Soeresh want hij was groter en zijn broertje was niet zo sterk; het lukte dus niet direct. Soeresh probeerde nog eens. Opeens klonk daar een snerpende fluit, één keer en nog een tweede keer. De kinderen hoorden voetstappen op het bruggetje. Ashok deed zijn handen van elkaar en Soeresh viel op de grond. Weer klonk gefluit van Mariska.

'Brian, ga schuilen, er komen mensen' fluisterde Soeresh.

Ashok en Whitney renden naar het achtererf en hurkten neer achter de struiken. Soeresh kon alleen nog vliegensvlug onder het huis kruipen, nadat hij eerst het raam had dicht gestoten. Op zijn buik, met zijn neus bijna in het zand, lag hij onder het

huis en zag hij hoe drie paar benen langs gingen en hoorde hij hoe even later de achterdeur werd opengedaan.

Door de struiken zagen Whitney en Ashok hetzelfde. Whitney was doodsbang; bevend zat ze gehurkt achter die struiken naast Ashok; ze zou willen wegrennen maar dan zouden die mannen haar zien. Haar broertje was daarbinnen; nu zouden die dieven haar broer vinden en hem misschien wel vermoorden.

'Brian! mijn gunst wat gaan ze met Brian doen? We moeten hulp gaan halen' fluisterde ze half huilend. 'Als we nu weggaan, zien ze ons. Ze gaan niet durven om Brian iets te doen, sst,' fluisterde Ashok 'Soeresh heeft hem gezegd om te gaan schuilen.' 'Maar waar gaat hij schuilen dan? Wat als ze hem vinden?' bibberde Whitney.

'St, dalek horen ze ons' siste Ashok met de vinger op de mond.

'God, laten ze alsjeblieft Brian niet vinden' bad Whitney bevend.

De dieven hadden inderdaad Brian niet gezien; Toen Soeresh had gefluisterd dat hij zich moest verstoppen, was Brian in de kast gekropen en had zich in het hang-gedeelte achter kleren verstoppt.

Zijn hart klopte in zijn keel terwijl hij zich tegen de wand van de kast drukte. Wat zou gebeuren als die kerels in de kast keken en hem ontdekten. Zouden ze hem vermoorden? Waar was Whitney nu en

Soeresh en Ashok? Zouden ze hulp gaan halen? Wie zou helpen? En wat als die kerels hem zouden snappen en vermoorden voordat er hulp kwam. Zijn hart bonsde zo erg, dat hij het gloeiend heet kreeg en alleen het gebons van zijn eigen hart hoorde. Niet in de kast kijken, mannen niet in de kast kijken, dacht hij.

Gelukkig, de mannen keken niet in de kast; ze spraken met elkaar. Na een poosje kon Brian verstaan wat de mannen in de kamer zeiden.

'Om hoe laat komt die man die dingen halen?' vroeg één.

'Om twaalf uur' antwoordde een ander.

'Zo laat!' zei de eerste weer.

'Natuurlijk zo laat,' antwoordde de ander 'je wil toch zeker niet dat mensen ons zien?'

'Hij brengt toch geld?' zei een andere stem.

'Wat denk je, sondo lai noti n'e gowe' (Vertaling: *zonder geld, gaat niets hier weg*) zei de eerste man weer en sloeg daarbij met zijn vuist op de muur.

In de kast stond Brian te trillen van angst, vooral toen hij die bons op de muur hoorde. Heel voorzichtig, zonder geluid te maken, durfde hij daarna wat naar voren te leunen en door het sleutelgat te kijken. Eerst zag hij nauwelijks iets maar toen kon hij een hemd onderscheiden.

Hee, dat hemd van die man had hij eerder gezien; bij wie ook weer? Toen kon hij een stukje van het gezicht van de man zien.

Maar dat was Modo! Bijna had Brian uitgeroepen 'Modo', maar hij beet op zijn lip en hield zich doodstil.

Modo was dus één van de dieven.

De mannen gingen uit de kamer weg en even later hoorde Brian de deur dichtgaan. Hij wachtte en spitste de oren.

Na een poosje hoorde hij een hees geroep 'Brian, Brian!'

Brian klom uit de kast.

'Wat?' fluisterde hij.

'Hebben ze je niet gezien?' vroeg Soeresh.

'Nee, ik kom buiten' fluisterde Brian.

Hij ging snel uit de kamer, klom in de keuken op de tafel en over het houten schot. Soeresh duwde het raam weer dicht en zei: 'die mannen hebben de sleutel van de achterdeur; ik heb ze de deur horen openmaken.'

'Gelukkig, gelukkig dat ze je niet hebben gezien,' riep Whitney, 'ik was zo bang!'

'Ik was helemaal niet bang,' zei Brian stoer; 'ik was in de kast, ze zagen me niet. Weet je wie het is? Modo! Eén van die mannen is Modo!'

'Modo!' riepen de anderen.

'Whitney, Brian, Soeresh, kom!' riepen Gracia en Mariska op straat.

'Hebben ze jullie gezien?' vroeg Gracia.

'Nee, ze zagen ons niet, maar ik was zo bang want

Brian was binnen,' riep Whitney.
'Mijn gunst, Brian!' riep Mariska, en toen fluisterend,
'weet je wie erbij was? Modo!'
'Ja, Modo!' zei Gracia.
'Kom laten we weggaan van hier, laten we bespreken
wat we nu gaan doen,' zei Soeresh.
'Ik heb alles gehoord wat ze zeiden,' fluisterde Brian
terwijl ze snel naar huis liepen.
'Ik heb ook gehoord, maar niet alles, het ging over
geld,' zei Soeresh. Wat zeiden ze dan?'
Op hun gewone plekje onder de amandelboom ver-
telde Brian wat hij gehoord had.
'Mijn moeder had gelijk, Modo is een dief,' zei Gracia.
'O, dus zo komt hij aan het geld voor al die mooie
kleren,' zei Mariska.
'We moeten nu naar de politie gaan en alles vertel-
len', zei Whitney; 'laten we nu meteen gaan.'
'Ik wil niet mee, ik wil naar huis' zei Rachelle half
huilend.
'Ja hoor, je hoeft niet mee, ga maar naar huis, zeg
aan ma-éh dat ik straks kom, maar je moet verder
niets vertellen hoor,' zei Mariska en ze keken alle-
maal hoe kleine Rachelle naar het buurerf ging en
daarna naar huis rende.
'Kom, we gaan nu meteen,' zei Soeresh; samen lie-
pen ze naar het politiebureau van Geijersvlijt.

Bij de politie

Ze stonden bij het politiebureau.

'Wie gaat eerst naar binnen?' vroeg Whitney, want nu was ze toch wel een beetje bang.

'We gaan gewoon allemaal samen' zei Soeresh.

'Natuurlijk, we doen toch niets kwaads,' zei Ashok.

'We helpen de politie juist,' zei Brian en hij stapte naar binnen, gevolgd door de anderen.

'En wat komen al deze kinderen hier doen?' vroeg een vriendelijke agent aan een bureau.

'Eh meneer, eh..en..eh we weten waar dieven zijn,' zei Brian.

'O ja? En welke dieven dan?' vroeg de agent lachend.

'Van de video's en de cassette recorders van Fernandes', riep Soeresh.

'In het huis van baas George' riep Brian.

'Ze weten dat het huis leeg is,' riep Whitney.

'We kennen eentje, het is Modo' riep Ashok.

'We hebben gezien toen ze daar gingen en Brian heeft alles gehoord,' riep Gracia.

Allemaal hadden ze tegelijk gesproken.

De agent bracht zijn handen naar zijn oren en zei 'Rustig, rustig, niet allemaal tegelijk, zo kan ik niets verstaan. Eentje moet maar vertellen. Wie is de oudste?'

'Ik meneer,' zei Soeresh.

'Goed, vertel jij het dan maar, begin eerst rustig te vertellen wie jullie zijn en waar jullie wonen.'

Soeresh haalde diep adem en begon te vertellen; hij noemde alle namen en zei dat ze in de Constant Vredestraat woonden, behalve Mariska die in de Rebostraat woonde en dat ze appels hadden gezocht op het erf van baas George.

'O, dus jullie zijn die dieven want jullie zijn appels bij je buurman gaan stelen,' zei de agent.

'Nee meneer, niet stelen,' zei Gracia, 'baas George is al maanden dood en er is niemand in het huis. Toen hij nog leefde, mochten we ook appels bij hem plukken.'

'We maken het erf ook schoon, we waren gaan harken,' zei Whitney.

'Toen hebben we door een kiertje bij de shutters gekeken en gezien dat in die slaapkamer een heleboel video's en radio's en cassette-recorders waren,' ging Soeresh verder.

'En de volgende dag hoorden we op de radio in het nieuws van die diefstal bij Fernandes,' zei Ashok.

'We denken dat die dingen in de kamer van baas George misschien wel die gestolen spullen zijn,' zei Soeresh.

'Ja en vanmiddag hebben we die dieven gezien en ik heb gezien dat Modo eentje was en ik heb ze gehoord, want ik was daarbinnen, ik school in de kast' zei Brian triomfantelijk.

'Wat zeg je me daar?' vroeg de agent geschrokken.

'Was je echt daarbinnen, jongen ? Weet je wel hoe gevaarlijk zoiets is?

En waar waren de anderen? '

'Ik was onder het huis, ik was daar gaan schuilen toen die dieven aankwamen, maar Brian kon niet meer naar buiten, daarom ging hij in de kast,' zei Soeresh.

'Daarom hoorde ik alles' riep Brian. 'Agent, vanavond zullen ze weer daar gaan. Om twaalf uur, dan komt iemand die dingen bij ze kopen; dus meneer kan ze vanavond gaan pakken.'

De agent keek de kinderen aan en knikte nadrukkelijk. 'Wacht even, voor zoiets belangrijks moet ik de chef gaan roepen.'

Hij ging weg en kwam even later terug met nog een agent.

'Chef,' zei de eerste agent 'dit zijn kinderen met een belangrijke boodschap; als ik het zo hoor, zijn dit kleine agentjes, die goed werk doen. Ze zijn dieven op 't spoor' en hij vertelde wat hij van de kinderen gehoord had.

'Is dat echt waar?' vroeg de chef.

'Ja meneer, alles is echt waar' riepen de kinderen in koor en Soeresh zei 'als een agent meegaat, kunnen we hem laten zien waar het huis is en dan kan hij zelf die dingen zien,'

'Jullie zijn flinke kinderen, hoor' zei de chef. 'Luister, agent Willis hier zal alles wat jullie verteld hebben opschrijven en dan gaat hij met jullie mee. Maar

denk erom, mondje dicht, met niemand, echt niemand hierover praten.'

'Waarom niet meneer?' vroeg Brian, want het leek hem juist geweldig om te vertellen aan Marcel en die andere grote voetbaljongens dat hij in de kast had gezeten en alles had gezien.

'Een echte agent verklapt zijn plan niet van te voren, dat begrijp je toch wel,' zei de chef.

'En later? Mogen we dan wel praten?', vroeg Brian.

'Ja hoor, later mag je vertellen hoe dapper en flink jullie geweest zijn, maar nu nog even ssst,' deed de chef.

De kinderen knikten ernstig; ze begrepen het.

Agent Willis ging achter een typemachine zitten en begon te typen; af en toe stopte hij om iets te vragen en even later las hij alles voor, wat hij getypt had. De kinderen luisterden. Ze knikten: ja, zo was het.

'En Whitney had ze ook horen praten, een paar dagen van te voren', zei Soeresh.

Nu moest Whitney vertellen.

Agent Willis keek heel ernstig, toen Whitney zei dat ze had horen zeggen: 'Net leki fa na orwu kel kiri.'
(*Vertaling: net zoals de oude man vermoord is.*)

'Alleen staat er nog niet in dat één van de mannen Modo is,' zei Brian.

'Dat komt erin wanneer we Modo gepakt hebben' zei agent Willis; 'wacht even, ik loop met jullie mee.'
Een poosje later, liepen ze op straat met agent Wil-

lis achter zich aan. Hij had zijn uniformhemd uitgedaan en had een gewoon hemd aan.

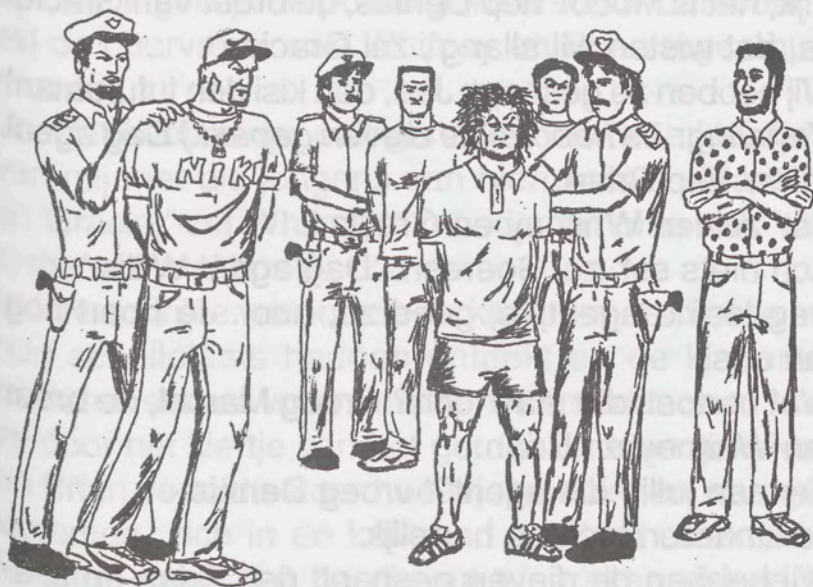
'Ik wil niet opvallen', fluisterde hij tegen de kinderen 'en ik doe alsof ik jullie niet ken, ik loop gewoon achter je en doe straks alsof ik bij Gracia's moeder op bezoek ga, want het is toch Gracia die aan de overkant woont. Niet expres kijken naar het erf maar gewoon naar huis gaan. Ik hou alles wel in de gaten.'

Die avond kon geen van de kinderen makkelijk in slaap komen. Soeresh en Ashok gingen op het balkon op de vloer liggen en toen hun moeder zei dat ze naar bed moesten, zeiden ze dat ze het zo warm hadden en daarom nog wat op balkon bleven.

Whitney en Brian fluisterden zoveel met elkaar, dat mama vroeg wat dat 'ge-sjoe-sjoe-sjoe' toch betekende.

Gracia lag in bed; ze luisterde niet naar de radio; ze sliep niet maar luisterde aandachtig of ze misschien iets aan de overkant zou horen. Tenslotte viel ze toch in slaap maar ze werd wakker omdat ze mama hoorde roepen 'mijn gunst, het is politie!'

Gracia was meteen klaar wakker. Ze keek op de klok; het was half één in de nacht. Van buiten klonken stemmen; ze keek door het raam. Dennis stond op het erf; aan de overkant was een politie-auto en zwaailichten. Bij alle huizen in de buurt, gingen ramen en deuren open en kwamen mensen naar buiten. Soeresh, Ashok, Brian en Whitney, Gracia, al-

Iets stonden in slaapkleren op straat bij het bruggetje van het erf van baas George.

Alleen Mariska en Rachelle waren er niet bij want die hadden niets gemerkt van de politie-inval. De mensen zagen hoe agent Willis en nog drie agenten naar buiten kwamen met vier mannen die handboeien om hadden.

'Kijk, het is Modo!' riep Dennis, de broer van Gracia.

'Ja, dat wisten wij allang', zei Gracia.

'Wij hebben ze gesnapt; Jee, den kisi den fufuruman! (Vertaling: *Ze hebben de dieven gepakt.*) Dag agent Willis,' riep Brian.

'Sst' zeiden Whitney en Gracia.

'Ach niets sst' zei Soeresh. 'Dag agent Willis.'

'Dag kleine agentjes, goed zo, hoor. Je hoort nog van ons.'

'Wat bedoelt die man toch?' vroeg Marcel, de broer van Whitney en Brian.

'Kennen jullie die agent?' vroeg Dennis.

De kinderen lachten hartelijk.

'Wij hebben de dieven gesnapt' riep Brian en allemaal riepen: 'Ja hoor, wij hebben ze gesnapt en hebben alles aan de politie verteld.'

Een beloning.

De volgende dag sprak iedereen in de straat over de nachtelijke inval van de politie in het huis van baas George.

'Buurvrouw, buurvrouw; ik hoor dat het die kinderen zijn, die eigenlijk de politie gewaarschuwd hebben,' zei de buurvrouw van Whitney en Brian tegen hun moeder.

'Ja, dat hebben we ook gehoord, die twee kleintjes van mij met die jongens van hiernaast en Mariska en Gracia,' zei Whitney's moeder en oma zei: 'dat is me een stel hoor!'

Iedereen wilde weten hoe de kinderen de dieven en hun schuilplaats hadden ontdekt en de kinderen moesten steeds weer vertellen. Ze deden voor hoe ze door het kiertje van het gordijn hadden gekeken en Brian vertelde stoer hoe hij naar binnen was geklommen, zich in de kast had verstopt en zo had kunnen horen dat de dieven afspraken dat ze 's nachts terug zouden komen.

De laatste vakantiedag brak aan; de kinderen zaten bij elkaar onder de amandelboom.

'We hebben toch een avontuur gehad,' zei Mariska.

'Ja, en het was ook spannend,' zei Gracia.

'Nou en of, het was heel spannend toen ik daar in die kast was' zei Brian.

Tingelingeling! Een dame met een fiets stond op straat.

'Hallo kinderen,' riep ze, 'mag ik wat vragen? Ik zoek naar de kinderen die de politie hebben geholpen om de dieven te vinden.'

'Dat zijn wij, mevrouw, dat zijn wij,' riepen ze.

'Nou, dan kom ik bij jullie voor een interview,' zei de dame en kwam het erf op. Ze zette haar fiets op de staander en kwam ook op het bankje onder de amandelboom zitten. Uit haar tas haalde ze een notitieboekje, begon vragen te stellen en te schrijven.

'Ik vind jullie echt moedig hoor,' zei ze, toen ze alles had gehoord en opgeschreven; 'Brian, was je niet bang, jongen?'

'Nou en of!' zei Brian.

'En ik lag onder het huis met mijn neus in 't zand,' zei Soeresh.

En ik zat achter het citroengras te beven,' zei Whitney.

'Maar hoe weet u eigenlijk hiervan?' vroeg Gracia.

'De politie heeft over jullie verteld,' zei de journaliste; 'ik kom net van het politie-bureau. Zo meteen komt de fotograaf om een paar foto's te maken.'

Net was ze uitgesproken of ze zagen een auto langzaam komen aanrijden.

'Dat is de fotograaf,' zei de dame; 'hier Stanley!' riep ze terwijl ze met haar arm zwaaide, 'de kinderen zijn hier.'

De fotograaf stapte uit en kwam op het erf. Hij maakte eerst een paar foto's van de kinderen onder de boom en daarna gingen ze met zijn allen naar het erf van baas George waar ze bij de shutters moesten staan. Ze konden niet naar binnen om te laten zien hoe Brian in de kast had geschuild maar Brian ging op Soeresh's schouder naast het houten raam staan en daarvan werd een foto gemaakt.

De volgende dag begon de school. Al vroeg stond Whitney bij Gracia voor de deur; ze zwaaide met kranten.

'Kijk we staan in de krant. Deze krant is voor jou. Mijn vader is gisteravond laat speciaal naar de stad gegaan om de krant van vanmorgen te kopen; hij heeft vijf kranten gebracht. Brian heeft al voor Soeresh en Ashok gebracht en deze is voor Mariska.'

Ze spreidden de krant op de eettafel uit en Gracia las hardop wat er over hen stond geschreven. Daarna gingen ze naar school.

Alle leerkrachten lazen het artikel met de kop: 'Alerte kinderen hielpen de politie.' Onderaan het artikel stond ook nog dat de politie meende het raadsel over meneer George's dood, vlug op te lossen.

In de vijfde klas moest Whitney beginnen het artikel voor te lezen, daarna volgde Soeresh, toen Ashok en toen Gracia. De juffrouw liet de krant rondgaan zodat de hele klas ook de foto's kon zien.

'En nu weet natuurlijk iedereen wat alert betekent,' zei de juffrouw en terwijl ze bezig was dat uit te leggen stond opeens de journaliste van de vorige dag bij de deur.

'Ik kom met een boodschap van de directeur van Fernandes, de zaak van de inbraak,' zei ze, 'hij vraagt of de zeven kinderen van Blauwgrond vanmiddag om vier uur bij hem in de winkel komen.'

Alle kinderen in de klas begonnen te praten; de dame mocht van de juffrouw binnenkomen en er werd afgesproken dat zij die middag om vier uur voor de deur van de zaak op hen zou wachten.

'Je moet een nette jurk aandoen,' zei Gracia's moeder 's middags en hetzelfde had ook Whitney's moeder gezegd en ma-éh van Mariska en Rachelle. Met de bus gingen ze naar de stad en liepen van de Heiligenweg naar de Klipstenenstraat, waar de journaliste op hen wachtte.

Een beetje verlegen gingen ze naar binnen; de baas van de zaak kwam meteen naar ze toe.

'Zo, dus dit zijn die kinderen die hebben geholpen dat ik mijn spullen terugkrijg,' zei hij lachend.

'Ik ben jullie zeer dankbaar hoor. Vertel eens: wie is Brian?'

'Ik meneer!' riep Brian en ging vooraan staan. De directeur gaf hem een stevige handdruk; dat deed hij ook bij de andere kinderen, die allemaal hun naam zeiden. Ze maakten ook kennis met meneer Fernandes zelf, die speciaal voor hen naar de zaak

gekomen was.

'Wel beste jongens en meisjes, ik heb een kleine beloning voor jullie. Kijk, ik geef je met zijn allen een cassette-recorder. Die is voor jullie samen, maak er maar flink gebruik van,' zei hij.

De kinderen keken elkaar verrast aan; zoiets hadden ze helemaal niet verwacht.

'Jippie' riep Brian.

'Dank u wel, meneer' zei Whitney vlug en de anderen herhaalden allemaal 'dank u wel, meneer.'

'En hier is voor elk van jullie nog een bandje.' Hij telde zeven bandjes en legde die op een stapeltje. 'Iets lekkers hoort er natuurlijk ook bij,' zei de andere meneer.

'Ja, dat vind ik ook,' zei meneer Fernandes.

'Ik wil de dame van de krant vragen me daarbij te helpen. Juffrouw, kijk, ik geef u geld en wilt u deze flinke kinderen dan naar Mc Donald brengen?'

Even later zaten ze met zijn allen in Mc Donald in de Keizerstraat.

'Ik word later politie-rechercheur,' zei Ashok.

'En ik word detective,' riep Brian terwijl hij een grote hap van zijn hamburger nam.

'Bij wie gaat die cassette-recorder blijven?' vroeg Soeresh.

'Hij is voor ons allemaal,' zei Mariska. 'Ja, wanneer we samen zijn, dan hebben we hem bij ons, maar in wiens huis blijft de recorder wanneer we niet samen zijn?' vroeg Brian.

'Wij hebben thuis eentje,' zei Whitney. 'Deze is van ons allen, maar ik stel voor dat hij bij Gracia blijft wanneer we er niet mee bezig zijn.'

'Bij mij?' vroeg Gracia verbaasd.

'Ja, bij jou,' zei Whitney. 'Bij jou! Omdat jij zo mooi kan zingen; jij hebt hem het meeste nodig want dan kan je oefenen om mee te doen met scholieren-songfestival; vinden jullie ook niet?'

'Ja, dat is waar,' zei Mariska.

'Ja Gracia, je moet flink oefenen en meedoen. We komen allemaal voor je kraken,' zei Ashok.

'Dan wint ze, jeee' riep Brian; hij verslikte zich in een frietje, zodat Soeresh hem op de rug moest kloppen. En terwijl Soeresh drie ferme tikken op Brians rug gaf, zei hij 'we hadden een prachtig vakantie-avontuur.'

'Wij hebben thuis eentje', zei Whitney. 'Doe je van ons allen maar ik stel voor dat jij bij Greta blijft. Wanneer we er niet mee bezig zijn, dan kan de cassette-recorder voor jou zijn, zei Whitney. 'Bij jou, omdat jij zo mooi kan zingen; jij hebt hem het meeste nodig want dan kan je oefenen om mee te doen met scholierenzongfeestjes; vinden jullie ook niet?'

'Ja, dat is waar', zei Mariska. 'Dank u wel, meneer', zei Whitney. 'Weet u, ja Greta is moet links oefenen en meedoen. We komen allemaal voor je zaken', zei Ashok. 'Dan wilt ze zee, hè? Brian; hij verliedde zich in een teltje zodat Soeresh hem op de rug moest kloppen. En terwijl Soeresh die term tikken op Brian rug gaf, zei hij we hadden een prachtige vakantie-avontuur.'

'Ik wil de dame van de krant vragen me te helpen, deze u wilt er wilt u leid u leef u helpen. Flinkke kinderen dan naar Mc Donald brengen? Even later zaten ze met zijn allen in Mc Donald in de Kaizerstraat.

'Ik word later politie-rechercheur,' zei Ashok. 'En ik word detective,' riep Brian terwijl hij een grote hap van zijn hamburger nam. 'Bij wie gaat die cassette-recorder blijven?' vroeg Soeresh.

'Hij is voor ons allemaal,' zei Mariska. 'Ja, wanneer we samen zijn, dan hebben we hem bij ons, maar in wiens huis blijft de recorder wanneer we niet samen zijn?' vroeg Brian.

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
Wat zullen we spelen ?	3
Popki-patu	17
Een ontdekking	30
Bij de politie	46
Een beloning	53

INHOUDSOPGAVE

Biz.

3

Wat zullen we spelen ?

17

Popk-patu

30

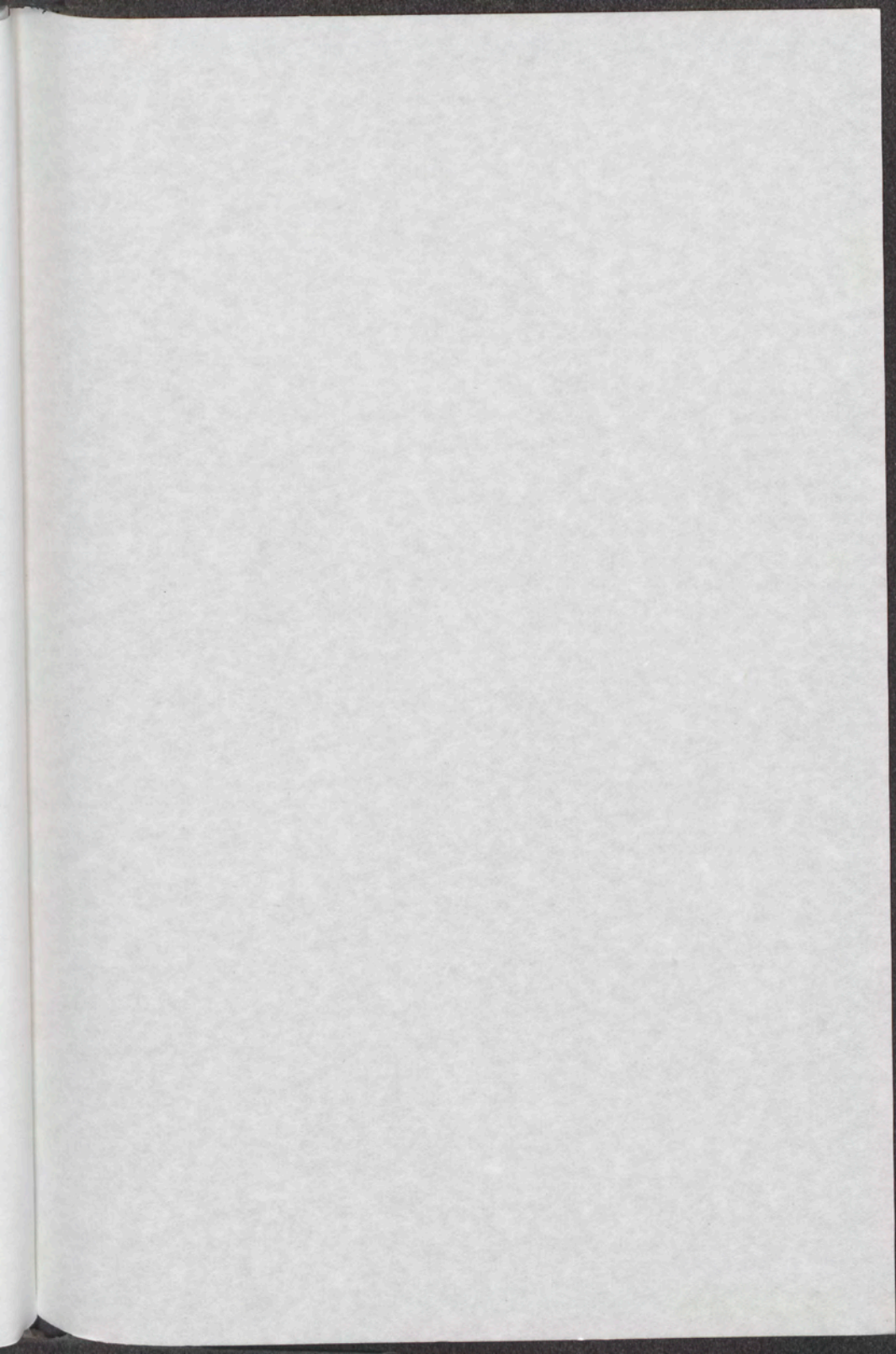
Een ontdekking

46

Bij de politie

53

Een beloning

Cynthia McLeod is Suriname's bekendste auteur van historische romans. Ook voor kinderen schreef ze en wel verhalen in de leesboekserie 'Van Hier en Daar en Overal', die in het basisonderwijs wordt gebruikt. In 1992 publiceerde ze het kinderboekje 'Lafu, het hondje van Sita.'

Surinaamse geschiedenis heeft haar grote belangstelling; ze doet veel onderzoek in archieven en tracht haar kennis zo goed mogelijk door te geven aan alle Surinamers door middel van vertelavonden, lezingen, historische wandelingen en natuurlijk de boeken.

Momenteel heeft ze diverse historische projecten in voorbereiding.